

Úvod

Tento příběh se nestal za dávných časů a prožít ho mohl každý z Vás. Je to příběh ze světa plného dobrodružství, kouzel a bytostí, které pro mnohé žijí už jenom v pohádkách a legendách. A přesto tento svět existuje. Skrytý a tajemný. Ale někdy, opravdu jen někdy, se stane, že člověk do takového světa vstoupí. A pak v něm prožije ta největší dobrodružství svého života, a když se vrátí, tak už nikdy není stejný jako dřív. Náš příběh začíná stěhováním. Stěhováním mladé rodiny do jednoho starého domu, který stojí na okraji města. Ten dům je postavený v zahradě, která jej obklopuje, a sousedí s lesem, který začíná hned za jeho zahradní zdí. Dům má silné stěny s tesanými sloupy a okrasnými oblouky okolo oken, jak to už u starých domů bývá. Ve dnech, kdy je šedivo, nebo kdy prší, to vypadá, jako by se ten dům mračil. Ale za slunečných dnů spokojeně stojí ve své zahradě a shlíží na stromy a keře a všechnu zeleň a okolo něj se rozprostírá ticho a klid. V domě je plno tajemných koutů a skrytých míst. Od sklepa přes přízemí do patra až na půdu. Ale takové už staré domy jsou. Zahrada v okolí domu je snad ještě podivnější. Někdo se o zahradu staral a záhonům i keřům dával řád a přesný tvar. Ale tomu je již dávno. Nyní se zahrada probudila a žije si svým vlastním životem. V záhonech se objevují rostlinky a květy, které zde vůbec neměly kvést. A keře již dávno vystrčily své větvičky z předem daných obrysů a tvarů a odvážně

se natahují k obloze. Samotná zahrada je obehnána kamennou zdí a do zahrady vedou jen dva vchody. Z ulice nízkou kovovou brankou a na konci zahrady, kde jsou uprostřed kamenné zdi šedé kovové dveře opatřené těžkým zámkem. Za těmi dveřmi je les. Hluboký a rozlehlý s divokou přírodou. Les plný starých a sukovitých stromů, mechu a kapradí. Jak již víte, náš příběh začíná stěhováním. A právě dnes, na začátku léta, se do tohoto domu přistěhovala nová rodina.

**Část první
Nový dům**

**Kapitola I
Stěhování**

Na cestě před domem zastavilo velké stěhovací auto a z něj vystoupili dva silní muži. Shrnuli zadní plachtu a připravili si plošinu, aby mohli vyložit těžké skříně. Kousek za stěhovacím autem pak zastavilo osobní auto. Za volantem seděl tatínek a vedle něj maminka. Na zadním sedadle se tísnili tři sourozenci. Nejstarší z nich byla Elizabeth, šestnáctiletá dívka s blondatými vlasy na ramena a modrýma jasnýma očima. Uvážlivá, odvážná a jak ráda zdůrazňovala, nejrozumnější z těch tří. Vedle ní seděl její mladší bratr Tobiáš. Čtrnáctiletý kluk, který ani chvíli nedokázal posedět na jednom místě. Nejmladší z nich byla Izabela. Šestiletá holčička, která měla po prázdninách jít poprvé do školy. Všichni tři teď seděli a tiskli obličej na okno auta a snažili se vidět co nejvíc ze svého nového domova. Moc se těšili, protože maminka jim o novém domě moc hezky vyprávěla.

„Tak a jsme tady,“ řekl tatínek a otočil se na ně.

Všichni se na něj napjatě podívali.

„No honem, utíkejte. Je to přece váš nový domov.“

Víc ani říkat nemusel. Izabela vypískla a s křikem se drala z auta ven, aby se mohla jako první podívat do nového domu. Tobiáš za ní nezůstal pozadu a snažil se protlačit z auta dřív než ona. Izabela však seděla u okna a tak to byla právě ona, kdo se dostal z auta ven jako první. Tobiáš se s tím však nehodlal smířit a tak vyskočil z auta a málem Izabelu porazil. Nejvyšší rychlostí přeběhl chodník a otevřel branku. Sotva se rozhlédl po zahradě zůstal překvapeně stát.

Ještě nikdy takovou zahradu neviděl. Byla velká, se spoustou keřů a květinových záhonů a vše bylo pečlivě rozčleněno. U branky dlouho nevydržel a vydal se na průzkum zahrady. Rozběhl se mimo chodník mezi jednotlivé keře. Malá Izabela zamračeně došla k brance. Zlobila se na Tobiáše, že ji zase, jako obyčejně, předběhl. Při pohledu na novou zahradu ji však zloba na staršího brášku přešla. I ona, poté co prošla brankou na pozemek domu, zůstala stát s otevřenou pusou. Zahrada byla plná květů a v korunách stromů bylo slyšet zpěv ptáků. Zahlédla Tobiáše, který běhal od keře ke keři a snažil se co nejdříve prozkoumat celé okolí domu. Elizabeth při pohledu na závod svých sourozenců jen zvedla oči v sloup.

Děti, prolétlo jí hlavou. Poté pomalu zavřela dveře auta a šla zvolna k brance.

„Myslím, že se jim tu bude moc líbit,“ řekla maminka a položila hlavu na tatínkovo rameno. „Vybrali jsme moc krásný dům.“

„To doufám,“ usmál se na ni tatínek a pak ji políbil na tvář.

Když Elizabeth došla k brance a rozhlédla se, i ona byla překvapená. Zahrada udělala i na ni velký dojem. Ale ne tak velký jako na její sourozence. Elizabeth zajímalo především něco jiného. Co nejdříve chtěla do domu a tam, jako první věc, vybrat si svůj vlastní pokoj. V jejich bytě, ze kterého se stěhovali, bydleli všichni tři v jednom pokoji a sourozenci jí velmi často lezli na nervy. Svým neustálým křikem, smíchem i svými hrami. Oba měla velmi ráda, ale chtěla mít svůj vlastní pokoj jen pro

sebe. A to jí maminka slíbila. Řekla jí, že v novém domě bude dost místa, aby si mohla vybrat a zařídit vlastní pokoj. A na to se těšila ze všeho nejvíc. Proto si, spíš než zahradu, prohlížela samotný dům a nejvíce ji zajímalo, jak vypadá vevnitř. Při prvním pohledu na ni působil trochu strašidelně. Byl starý a oprýskaný, ale dost velký, aby zde mohla mít své soukromí. A když na jeho fasádu dopadly sluneční paprsky, tak se celý jakoby rozjasnil. Určitě se jí tu bude líbit. Už se chtěla rozběhnout zahradou přímo k domu, ale maminka ji zastavila.

„Elizabeth, pojď sem. Musíš nám pomoci s menšími věcmi z auta.“

„Ale...“ vydechla Elizabeth, ale bylo to jediné slovo, které řekla. Pomalu se otočila a vrátila se zpět k autu.

„Neboj se,“ řekla jí maminka. „Budeš mít spoustu času vybrat si pokoj, který se ti bude líbit nejvíc.“

Elizabeth popadla nejbližší krabici a teprve potom se vydala k domovním dveřím. Za chvíli se ke stěhování věcí připojil i Tobiáš. V zahradě zůstala jen Izabela. Toulala se mezi záhony a keři a pomalu došla až za dům do zadní části zahrady. Zde byly rostliny ještě rozrostlejší než před domem. Pod keři a stromy byla spousta stinných míst. Celá zahrada působila tajemně. Jakoby se pokoušela něco schovat, své vlastní tajemství o kterém nechce, aby ho někdo nepovolaný poznal. Právě když Izabela cupkala kolem jednoho takového místa, tak zakopla a upadla na zem. Ani nevěděla, co se jí to přimotalo pod nohy, protože obličej měla otočený do korun stromů a nechávala si tvář hladit slunečními paprsky, které jimi prosvítaly. Mohl to být nějaký drn, nebo kořen.

Izabela se rozplácla na zemi přímo u jednoho z keřů. Už, už chtěla začít plakat, ale něco upoutalo její pozornost. Pod jedním keřem zahlédla něco zvláštního. Nejprve to byl spíš takový pocit, že je někým nebo něčím pozorována. Pak však mezi stíny zahlédla obrys malé postavičky. Ta se na ni dívala a Izabele se zdálo, že na ni mžourají dvě malá zelená očka, která se upírala přímo na ni. Kdyby si Izabela nedala dlaně před ústa, jistě by vykřikla. Chvilí nepohnutě ležela a dívala se přímo do těch očí. Co to jen může být? Říkala si pro sebe. Že by to byla malá myška? Ne, to nejsou zvířecí oči. Jsou to vědoucí oči. Oči, které pozorují. A pak náhle, stejně jako se ty oči objevily, byly najednou pryč. I když do stínu pod keřem upírala zrak sebevíc, už nic zvláštního neviděla. Napadlo ji, že by měla křoví pořádně prozkoumat, aby zjistila, co to jen mohlo být, ale nakonec si to rozmyslela. Nechtěla si přiznat, že z toho má trošku strach. Bylo to však zvláštní setkání. Najednou se už nechtěla jen tak sama toulat a po zádech jí přeběhlo zamrazení. Raději se proto rozběhla zpět za ostatními.

„Mami, mami,“ křičela a utíkala mámě rovnou do náruče. „Copak se stalo, Belo?“ chtěla vědět maminka.